

Twee vrouwen, twee volstrekt andere banen. Manon en Nicky nemen je mee op een werkdag. Zijn ze gelukkig in hun vak, met de hoeveelheid vrijheid en eigen tijd. En zien ze wel in elkaars baan?

Jouw baan, mijn baan

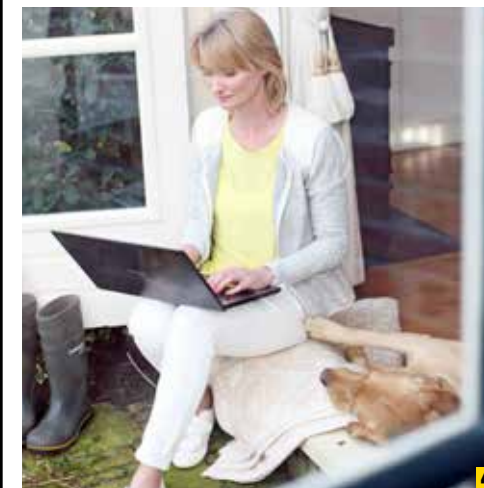
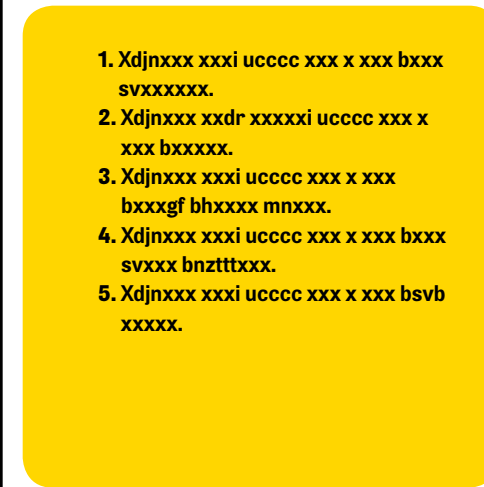
De werkdag van Nicky

Nicky Corts (43) werkt 365 dagen per jaar als biologisch pluimveehouderster en is eigenaar van een publiciteitsbureau. Ze woont in Havelte, is getrouwd met Conrad en moeder van Rick (12) en Marc (11).

“Elke dag na het ontbijt loop ik naar de stal om met behulp van een inpakmachine bijna twaalfduizend eieren in trays te zetten. Ik vind het fijn om de dag te starten met een routineklus. Ik luister naar muziek en voor ik het weet zijn twee uur later alle eieren ingepakt. Als Conrad niet thuis is, voer ik daarna controles uit in de stal. Ik kijk of de kippen gezond zijn, of ze genoeg voedsel krijgen en of het klimaat in

de stal goed is.

Op de Landbouwschool leerde ik koeien melken en tractoren uit elkaar halen, maar ik koos uiteindelijk voor de afstudeerrichting Communicatie en voorlichting. Ik werkte als verslaggever bij de *Barneveldse Krant*, maar moest mijn baan opzeggen toen ik samen met Conrad naar Drenthe verhuisde. Hij werkte in die tijd als vertegenwoordiger bij een voerfabriek, waar hij pluimveehouders voorlichting gaf. Je kunt boeren adviseren, maar niet verplichten je ideeën op te volgen. Dat frustreerde Conrad. We hadden veel ruimte om onze boerderij en besloten in 2005 een eigen pluimveehouderij te starten. Door mijn

‘Het is weleens heftig dat al dat werk 365 dagen per jaar doorgaat. Een vrije dag hebben we nooit’

agrarische opleiding wist ik wat me te wachten stond. Ik stond vierkant achter de plannen voor onze pluimveehouderij, maar wilde wel een biologisch bedrijf. Tijdens mijn studie had ik legbatterijen gezien en dat vond ik vreselijk. Onze kippen lopen minimaal acht uur per dag buiten, hebben veel ruimte in de stal en krijgen biologisch voer.

In de beginjaren van ons bedrijf bleef Conrad fulltime werken en hield ik overdag het bedrijf draaiende. Toen Conrads vader ziek werd en we nauwelijks tijd hadden om hem te bezoeken, besloten we het roer om te gooien. Sindsdien runnen we het bedrijf met z'n tweeën. Toch zitten we niet continu op elkaars lip. 's Middags kruip ik achter de computer voor mijn publiciteitsbureau en Conrad heeft ook allerlei bestuursfuncties buitenshuis. 's Avonds bij het eten hebben we elkaar dus gelukkig nog wel iets te vertellen. Ik ben een plattelandsmens. Een dagje

Amsterdam vind ik leuk, maar ik ben blij als ik weer terug ben op de boerderij. Ik ben veel buiten. De paarden moeten worden verzorgd, de honden uitgelaten en er is altijd werk te doen in de tuin of de boomgaard. Het is weleens heftig dat al dat werk 365 dagen per jaar doorgaat. Een vrije dag hebben we nooit. Als ik ziek ben, gaat het werk ook door. De afgelopen tien jaar zijn we drie keer een week op vakantie geweest met z'n vieren. De jongens willen graag wat van de wereld zien, maar ik mis de vakanties niet. Als ik in mijn hangmat lig met een koud glas wijn erbij, waan ik me ook in Frankrijk.

Een vriend vroeg vorig jaar of ik een persbericht voor hem wilde schrijven. Het persbericht genereerde zoveel publiciteit, dat ik besloot meer mensen daarmee te helpen. Zo ontstond mijn publiciteitsbureau NickyPent. Ik help klanten met het genereren van gratis publiciteit, schrijf blogs, maak websites en geef presentaties.

Het is een geweldige aanvulling op het werken met mijn handen. De laatste jaren vond ik het wel lastig dat ik dagen het erf niet af kwam. Door mijn publiciteitsbureau ben ik gelukkig weer dagelijks in contact met allerlei verschillende mensen. Ik probeer er elke week zo'n dertig uur mee bezig te zijn. Mijn kinderen roepen weleens dat ik altijd achter de computer zit, maar ik vind het gewoon enorm leuk om te doen.

Ik ben elke dag aan het werk. Natuurlijk is dat weleens pittig, maar er staan veel voordelen tegenover. Ik sta nooit in de file, hoef me niet druk te maken over hoe ik eruitzie en hoef geen opvang te regelen voor de kinderen. We spijbelen ook weleens; dan zorgen we dat om tien uur 's ochtends alles klaar is en bezoeken we een museum en lunchen we samen. Om vier uur moeten we dan weer bij de kippen zijn. Heerlijk toch, dat ik daar geen vrij voor hoef te vragen? Nee hoor, ik heb nog geen

De werkdag van Manon

Manon Kuipers (45) werkt als docent marketing & communicatie op het Friesland College. Ze woont in Lemmer, is getrouwd met Rob en moeder van Christiaan (9) en Frederique (7).

“Toen ik in 1993 mijn diploma Leisure Management op zak had, was er in die richting geen droog brood te verdienen. Dus ging ik aan de slag bij een grote hotel-

keten. De laatste jaren werkte ik daar als marketing directeur en moest veel reizen. Heerlijk, maar lastig te combineren met mijn gezin. Ik werkte veel met stagiairs en genoot ervan om jonge mensen enthousiast te maken voor mijn vak. Zou het onderwijs niet wat voor mij zijn? Toen ik van meerdere mensen hoorde dat ik daar geknipt voor zou zijn, waagde ik de sprong. Als je veel ervaring hebt in een bepaald vakgebied, is het in het beroepsonderwijs mogelijk om tijdelijk zonder onderwijsbevoegdheid aan de slag te gaan. De salarissen in de hotelwereld zijn niet zo hoog, dus financieel zou ik er ook niet enorm op achteruitgaan. Ik besloot te reageren op een vacature voor docent en inmiddels werk ik alweer vijf jaar met veel plezier op de mbo-opleiding marketing & communicatie.

De eerste maanden op het Friesland College waren een zoektocht. Ik had voldoende vakinhoudelijke kennis, maar hoe moest ik het klassenmanagement aanpak-

ken? Gaandeweg ontdekte ik de stijl die mij goed ligt. Ik behandel mijn leerlingen als gelijkwaardige, maar wil wel dat ze respectvol met mij en elkaar omgaan. Respect dwing ik niet af door streng te zijn, maar door betrokken te zijn en goed te zijn in mijn vak. Ik geloof er heilig in dat je eerst een goede sfeer moet scheppen in de klas om jongeren iets te kunnen leren. Jassen uit, tassen op de grond, we maken af en toe en grap en je mag zeggen wat je wilt. Daar komt mijn hotelachtergrond ook om de hoek kijken: ik wil graag dat iedereen op z'n gemak is.

Na twee jaar bleek dat mijn manier van lesgeven in goede aarde viel. Mijn leerlingen nomineerden me voor de titel 'docent van het jaar'. Een enorme opsteker. Ik belandde in de toptien van beste docenten van Nederland. Ik dacht er al langer over na om mijn onderwijsbevoegdheid te halen, maar wist dat het een pittige studie was. Zeker als ik daarnaast gewoon zou blijven werken. De nominatie van mijn

“Na twee jaar bleek dat mijn manier van lesgeven in goede aarde viel. Mijn leerlingen nomineerden me

1. Xdjnxxx xxxi ucccc xxx x
xxx bxxx svxxxxx.
2. Xdjnxxx xxdr xxxxi
ucccc xxx x xxx bxxxx.
3. Xdjnxxx xxxi ucccc xxx x
xxx bxxxgf bhxxxx
mnxxx.
4. Xdjnxxx xxxi ucccc xxx x
xxx bxxx svxxx
bnzttbxxx.
5. Xdjnxxx xxxi ucccc xxx x
xxx bsvb xxxxx.

leerlingen gaf me het laatste zetje om ervoor te gaan. Door mijn studie heb ik veel geleerd over pedagogiek en didactiek. Dat maakt dat ik zelfverzekerder voor de klas sta. Na een paar jaar hard studeren, ben ik inmiddels officieel onderwijsbevoegd. Je moet als docent stevig in je schoenen staan. Leerlingen zijn mondig en ook ouders stellen hoge eisen. Als ik niet binnen een paar uur op een e-mail reageer, krijg ik daar commentaar op. Waar ik ook niet enthousiast van word, zijn alle eisen die de inspectie stelt. Soms heb ik het idee dat het alleen maar draait om formulieren en handtekeningen. Dat gaat ten koste van de

creativiteit. Ik denk wel drie keer na of ik een leuk idee voor een examenproject door talloze commissies laat gaan voor goedkeuring, of toch maar iets bestaands uit de kast trek. Dat is jammer. Mbo-leerlingen zijn echte doeners en daar pas ik mijn les op aan. Bij mij staat het eerste jaar in het teken van leerlingen enthousiast maken voor het vak. De theorie laat ik dan zo goed als achterwege. We beoordelen reclamefilmpjes, vergelijken de marketingstrategieën van bekende merken en discussiëren over het nieuws van de dag. Ook gaan ze het eerste jaar op stage. In het tweede jaar is het dan veel

makkelijker om de theorie te behandelen. Een andere manier van lesgeven, maar het werkt veel beter dan dat je start met het bespreken van definities. Het is niet makkelijk om op je zestiende je toekomst te moeten uitstippelen. Ik vind het dankbaar werk om mijn leerlingen daarin te begeleiden. Zo had ik een jongen in de klas die altijd op de achtergrond bleef. Een beetje een grijze muis. Ik zorgde ervoor dat hij een stageplek kreeg bij een hippe marketingmanager van een autobedrijf. Toen ik op stage bezoek kwam, wist ik niet wat ik zag. Zijn donkere kleren had hij ingewisseld voor een vogeltjesblouse,

Manon over het werk van Nicky

“Heerlijk dat Nicky de hele dag in en om haar huis aan het werk is! Ideaal dat ze ’s ochtends niet net als ik eerst een half uur in de auto hoeft te zitten voordat ze op haar werk is. Ik kan me voorstellen dat ze enorm van die vrijheid geniet. Ik zoek die vrijheid samen met mijn gezin op tijdens onze verre reizen, die we vrijwel elke schoolvakantie maken. Nicky kan niet zomaar even de deur achter zich dicht trekken. Ze is elke dag in touw op de boerderij. Dat lijkt me behoorlijk heftig. Het is wel praktisch dat Nicky haar werk goed kan combineren met haar kinderen. Dat is bij ons altijd een gepuzzel. Als er een kind ziek is, zit ik wel even met de handen in het haar. Eén van de leukste aspecten van mijn baan vind ik het contact met collega’s en leerlingen. Even samen sparren of een gezellig praatje bij de koffieautomaat. Ik kan me dan ook goed indenken dat Nicky het moeilijk vond dat haar wereld zich vooral afspeelde op het boerenerf. Ze heeft het heft in eigen hand genomen door een tweede baan te creëren waarbij ze weer volop contact kan hebben met mensen. Knap!”

Nicky over het werk van Manon

“Petje af dat Manon haar leerlingen enthousiast weet te maken voor haar vak en dat ze dat blijkbaar zo goed doet dat haar leerlingen haar hebben genomineerd voor de titel ‘docent van het jaar’. Het lijkt me een enorme kluit om dertig mondige jongeren tegelijkertijd te motiveren om iets te leren. Als klein meisje leek het me ook wel wat om juf te worden. Het overdragen van kennis vind ik net als Manon een leuke uitdaging. Ik heb weleens gesolliciteerd op een agrarische middelbare school, maar dat is niets geworden. Om toch iets met lesgeven te kunnen doen, leer ik startende ondernemers in workshops zelf hun persberichten schrijven. Het lijkt me voor Manon best pittig om haar drukke baan in het onderwijs te combineren met haar kinderen. Sowieso is ze elke dag al ruim een uur aan reistijd kwijt, terwijl ik vanaf de ontbijttafel zo de kippenschuur in kan lopen. Ik kan me voorstellen dat Manon het heel wat vindt dat de kippen zonder uitzondering elke dag verzorging nodig hebben. Gelukkig maar dat ik niet net zo’n fan van reizen ben als Manon! Het blijft toch een enorm voordeel dat ik werk en privé zo goed kan combineren.”

